

Sant Antoni a Manacor: l'avantatge de ser un arbre jove

De sempre hem sentit a dir que les soques és quan són joves, que s'han d'adreçar. Els arbres vells perden elasticitat i la soca enreversada, enreversada haurà de quedar.

La metàfora és senzilla. Festes de tradició secular ininterrompuda i d'arrelament popular indiscutible i permanent, com ara les d'Artà o Ciutadella, es mantenen impermeables sovint als canvis, ancorats a una tradició que, més enllà de valoracions eticomorals, roman impertorbable al pas dels anys. Els protocols de la festa i els dictàmens de les autoritats festives corresponents són indiscutibles i formen part d'una saviesa popular que, sigui encertada o errònia, perviu sens màcula any rere any.

Sovint alguns han pres com un inconvenient la tendresa de la festa del Sant Antoni manacorí, en el sentit que el poble, la plebs, la gent i el xep-a-xep tenien massa ascendència sobre l'autoritat festiva. És possible que sí, que tenguem els seus inconvenients. Tanmateix, la soca de la festa manacorina és tendra, verdeja encara, i està oberta, per tant, a tutoritzacions que li permetin evolucionar o com a mínim qüestionar-se determinades controvèrsies proposades per la contestació popular.

Hi ha qüestions candents, com ara la tria de les persones que han de fer de dimonis, l'estroncament de la via hereditària, la democratització d'aquesta elecció, la participació de les dones com a protagonistes de la festa, que a Manacor no es deixen caure de la pòst. La societat civil s'organitza i ho debat, en parla, hi reflexiona. El Patronat, entitat de creació recent (si ho comparem amb

obrerries i institucions que regeixen les festes a altres indrets) se'n deixa amarrar, i ja se sap que una fusta amarrada s'infla i sua. És obvi que a poc a poc, aquests canvis que reclama el poble seran fets seus per part del Patronat i que més prest que tard haurem de veure executades algunes d'aquestes modificacions. La tradició no ha de ser excusa per a res. Hem fet, els humans, massa coses en nom de la tradició, que hem vist que eren errònies. El que cal, sens dubte, és trobar fórmules que permetin mantenir l'orgull identitari de la festa i combinar-lo amb l'adaptació al temps modern que vivim. Si arribam a assolir aquesta simbiosi, els manacorins haurem guanyat en modernitat, en identitat i en dignitat.

Que molts d'anys puguem fer festa!